

Udskrivning ikke er absolut nødvendig, har jeg dog anseet det for min Pligt at gjøre det ærede Thing opmærksom paa, at vor Fremtid alligevel kunde blive saaledes, at jeg anseer det tilraadeligt og hensigtsmæssigt, at det høitærede Thing bevilliger denne særskilte Stats Udskrivning for indeværende Aar. Jeg anseer det for min Pligt som Finantsminister at gjøre opmærksom derpaa, fordi jeg har den Overbeviisning, at Landet vil kunne bære den omhandlede Skat, og fordi jeg troer, at der mulig kan komme den Tid, hvor vi selv ville være tilfredse med ikke at have ømmet os ved at have bevilliget den.

Ordføreren: Efter den Oplysning, som af den høitærede Finantsminister nu er meddeelt, om den forbedrede Stilling af Skattevæsenet, kan jeg ikke nægte at det synes mig, at der er endnu mindre Grund end før, til at udskrive den Skat, som staaer opført her, og det saa meget mere, som den høitærede Finantsminister ligefrem har indrømmet, at det — hvilket gjælder om flere af de store Summer, som vi have at handle med i Finantsloven — er saa godt som umuligt at paaataa med Bestemthed, at det Beløb, som efter Udcastet skal medgaae til Rigsdagen, virkelig er uomgængelig nødvendig for Staten; men, mine Herrer! jeg skønner ikke rettere, end at den Grund, at det omhandlede Beløb er uomgængelig nødvendigt, er den eneste gode Grund, som kan anføres for at beholde denne Skat. Naar det indrømmes, at det ikke med Bestemthed kan siges, at Skatten er nødvendig, saa troer jeg, at man derved har opgivet det eneste holdbare Standpunkt, hvorfra man med Held kan forsvare den omhandlede Skat, og jeg skal derfor tillade mig vedblivende at paaataa, at det er rigtigst at følge Udvalgets Forslag om at § 2 i denne Lov ikke bliver antaget. Med Hensyn til de Indvendinger, som den høitærede Finantsminister gjorde imod noget af det, jeg iøvrigt yttrede i mit tidligere Foredrag, skal jeg kun tillade mig nogle faa Bemærkninger. Hvad det Ord „Deficit“ angaaer, som jeg har brugt, og som den høitærede Finantsminister ønskede rettet til „Tilbagegang“, skal jeg derimod ingen Indvending gjøre, da i mine Dine det Ord „Deficit“ paa Latin betyder omtrent det samme som „Tilbagegang“ paa Dansk. Det

vil sige, at vi staae paa et saadant Standpunkt, at vore Udgifter ere større end vore Indtægter; vi gaae tilbage enten derved, at vor Formue formindskes eller derved, at vor Gjæld bliver større, hvilken af Delene det er, kommer naturligviis an paa, hvorvidt vi virkelig have nogen Formue. Hvad dernæst angaaer Udgiftsposten til usorudsæelige Udgifter, troer jeg, at det ikke her er Tidspunktet at gaae ind derpaa. Jeg mener at vi ville faae en passende Leilighed dertil paa det Sted i Finantsloven, hvor denne Sum af 800,000 Rbd. er forlangt, og jeg haaber da, at det skal lykkes mig at gjøre det indlysende, at det ikke er ubetydelig Forskjel paa, om man nu bevilger Finantsministeren disse 800,000 Rbd. til usorudsæelige Udgifter, eller om man erklænder, at der for Finantsministeren kan indtræde en bydende Nødvendighed til at anvende visse Summer uden for det, som er bevilget ved selve Finantsloven. Hvad dernæst angaaer Beregningen ved Creditbeviser, troer jeg, at jeg allerede i mit Foredrag forrige Gang gjorde opmærksom paa, at jeg ikke kan ansee det for ønskeligt, at man beregner de fulde 5 Millioner som Indtægt for eet Aar, det vil sige, som en Indtægt, man med Lethed kan disponere over, men jeg fremhævede den Ressource hert indeholdtes som et Beviis paa, at selv om saadanne overordentlige Udgifter skulle indløbe i Aarets Løb, som Finantsministeren ikke kunde vagre sig ved at udrede, da vilde han dog ikke kunne komme i Forlegenhed, da han i saa Fald kunde ty til Creditbeviserne, forat dække saadanne Udgifter. Det er naturligt, at man maa søge at beholde den Sum, som indkommer i Krigsskat til Hjælp til den Udtræning, som skal finde Sted næste Aars 11te Juni Termin, men det er ligesaa vist at Rigsdagen vil komme sammen til Efteraaret, og dersom det da skulde vise sig, at der var indtraadt en saadan Nødvendighed, saa vilde Rigsdagen tage under Overveelse, hvilke yderligere Hjelpekilder der maatte tilveiebringes, for at Staten kunde fulddestgjøre sin Forpligtelse med Hensyn til Creditbeviserne.

Finantsministeren: Om det høitærede Thing vil stille sig paa det Standpunkt, kun